

Николай Лилиев

Кому се усмихваш, любов...

Кому се усмихваш, любов?
Сред тия замислени степи
мечтите ни вече са слепи,
словата ни гаснат без зов.

Зловещо поглеждат към нас
настръхнали вълци, мъглите,
нечути заглъхват молбите,
отронени в мрака без глас.

Под ниския бронзов покров
посрещат ни голите клони,
и злобна вихрушка ни гони.
Кому се отдаваш, любов?

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7781>]